

הכל בדיוק מדהים - מילבד את גורל סיני

החולי הטבעי שבמקום, גם העובדה שיצי חק ("הקטן") גיבלי, מלוחמי יחידת הקור-מנדו 101 לשעבר, נפל מעל גמל משחולל, נפגע בחוליות גבו ושבר את ידו, לא העיבה על השימחה.

כל אלה היו כאין וכאפס לעומת האטרקציה הגדולה ביותר של החגיגה: מגדת עתידות בדואית, הטובה במגידות-העתידות של סיני, שנשלחה כשי מיוחד של תושבי האזור לאורחי הכפר. הבדואית הקשישה, שהתנועה בקושי כשהיא מכוסה בשמלה

יולי עופר, איל-הספנות הישראלי (מימין), שהוא המשקיע בהקמת הדקליה, מחבק את ראש עיריית אל-עריש, שבא לברך את מקימי כפר-הנופש בסיני.

עתידין על-פי סימנים בכוסיתיה שלגמו, התל-אביבים, המופתעים מכושר הניחוש של הבדואים, נדהמו עוד יותר כאשר הסירה את רעלת-המטבעות מעל פניה ואז הסתבר כי היתה זו מתיחה — הבדואית לא היתה אלא רונית יער, רביסרן בצה"ל, שהכירה את מרבית האורחים.

ה הפכה לאטרקציה בחגיגת הפתיחה של אורחי החגיגה זייהם, ניבאה את

דגלי מנחם, אלוף-מישנה בצה"ל, שפשט מדיו רק לפני כמה חודשים, הוא היוזם והמנהל של כפר-הנופש. רקומה ופניה מוסתרות בענק של מטבעות, התמקמה בצל אחד הדקלים נכונה לגלות (המשך בעמוד 34)

ה בפיתחה

ערים שלהם, התחבקו והתנשקו עם יומי הכפר, לוף-מישנה (מיל), מנחם דגלי ואיל-הספנות הי-יפאי, יולי עופר. במשך שעות ארוכות הם צפו זדיו בתוכנית אמנותית שהוגשה בידי אמנים קומיים: תזמורת מרפיה, להקת דבקה מדר-ליבלח ורקדנית-בטן מעזה, שהופיעו בהתנדבות מחווה של רצון-טוב כלפי השכנים החדשים.

היה שמח בסוף השבוע בדקליה. אווירת התה-קות והצהלה השכיחה את ההיבט המדיני של מקום. סוף-סוף כפר-נופש אינו התנחלות ולא תה דרושה אמילו החלטה של ועדת-שרים כדי לקימו. אפשר היה לשיר בצוותא עד אור הבוקר לרי פלמ"ח או לרקוד דיסקו באמפיתיאטרון

פולחן הבטן נדיה, רקדנית-הבטן מרפיה, משעשעת את אורחי הדקליה (מימין) בנענועי בטן, והאורחים שימחו בשניהם בזלילה.

את ענת ורדימון, שעיצבה את הסמל המיסחרי של הדקליה, בחברתו של של כפר-הנופש. מימין: האורחים רוקדים.